

гдѣто азъ живѣяхъ. Влѣзохме въ дворѣтъ, който бѣше съвсѣмъ пѣленъ съ хора отъ двата пола и отъ всѣкакъвъ възрастъ, — отчасти ранени, които лежахъ тукъ и охкахъ, а отчасти тѣхнитѣ здрави роднини. Качихме се възъ една стрѣмна дървена стълба на втория катъ, гдѣто бѣха намѣстени раненитѣ що сж пристигнали по прѣди. Тукъ имаше шестъ малки станъ, въ които освѣтъ маси другъ никакъвъ мебелъ не се намираще, но и маси нѣмаше въ сичкитѣ. Хората се положили на дѣскитѣ въ такава безредица и въ такава тѣснота, щото мъчно може да се минува по-между имъ. Въ сѣкоя стая лежахъ мъжъ, жени; тукъ имаше представители на всичкитѣ възрасти, отъ малки дѣца които вчера тука вѣче се родили до прегърбени старци, които преживѣватъ послѣднитѣ си дни. Като начнахме да броимъ хората за да опредѣлимъ до колко кревети сж необходими, ние заминахме седемдесетъ — числото на раненитѣ споредъ както се предполагаше, — задминахме даже сто

— Какво значи това? Нима и други сж пристигнали? — попитахъ азъ доктора Христова.

— Не, днесъ нови не сж дошли.

Послѣ стана явно че тукъ се събрали такожде много здрави хора — роднини на раненитѣ — и то въ такъвъ съразмѣрность, щото напр. при едно ранено дѣте намѣрваше се неговата здрава майка съ другитѣ си три такожде здрави дѣца. Споредъ обикновеннитѣ правила на мирно, не военно врѣме, трѣбаше да оставимъ само болнитѣ, а всичкитѣ здрави да извадимъ отъ болницата; но напр. при малко, ранено дѣте трѣбаше да оставимъ майка му